

(Нови Стандард, 6.9.2010)

Пре Слобиног пада, дуго времена као научник, Србин и грађанин ове државе, бавио сам се истраживањем структуре такозваног опозиционог простора. Ова тема имала је и веома интригантну истраживачку црту. Наиме, некако сам дошао до хипотезе да је у питању опозиција која углавном не жели и нема интерес да осваја власт, што је, бар наизглед, контрадикција. С друге стране, занимало ме како онда променити режим. Већ око 1995. године упућенијима је било јасно да од онаких партија и онакве структуре политичке опозиције нема никакве вајде. Дешавања током 1996. и 1997. то су дефинитивно потврдила.

Ако не ваљају партије, хајде да видимо шта друго постоји. То ме одвело у истраживање рада читавог низа невладиних организација, студентских покрета и мрежа, хуманитарних НВО, алтернативних културних институција, медија итд. Чак сам био и посматрач једног конгреса синдиката „Независност“. Разочарење оним што сам видео било је још веће од оног после истраживања партијског рада. Као резултат свега тога, одржао сам 1999. једно предавање на Институту за филозофију и друштвену теорију о томе како је структурисан читав опозициони простор, почев од медија, интелектуалних звезда (тада још нису постојали аналитичари), невладиних организација, фондација, синдиката итд., све до партија. Нажалост, само предавање нисам штампао, али је доста материјала из њега ушло у студију „Диктатура симулакрума“, која чини носећи део књиге „Диктатура, нација, глобализација“ из 2002. године.

Најважнији увид је био чињеница да испод свег тог шаренила човек заправо наилази на врло једноставно структуриран систем. Осим партија, које су по природи биле окренуте на све стране, све остало углавном је било продукт једног истог парасистема, односно парадржаве иза које је стајао западни новац, а највише новац Џорџа Сороса. Дакле, на интелектуалној и свакој другој сцени имали смо заправо две државе, једну Слобину, другу Соросеву. За оне који нису припадали ни једној ни другој, попут потписника ових редова, није било „шаше“, али је било слободе да се цео систем разуме и захвати.

Полазећи од тог увида, већ пар месеци после „демократских промена“ било је врло лако уочити како под фирмом победе Војислава Коштунице добијамо у свим секторима власт кадрова које је она Соросева парадржава припремила у претходној деценији.

Разумљиво, осим банкарског и монетарног сектора, тада их је навише занимало све оно што има везе са секторима идентитета: Министарство културе, музеји, позоришта, медији, Министарство образовања, универзитети, Министарство науке, Народна библиотека итд. Док су се Коштуница и Ђинђић борили око онога што су они мислили да су полуге моћи и власти, ови људи су радили започињући процес преумљења, односно културне денацификације Србије. Године 2002. написао сам у „Политици“ текст „Сумњиве вредности“ (у оригиналу „Денацификација као културна политика“), после чега ме је тадашњи глорур Мишић тамо забранио, а следеће године у „Призми“ текст „Лисице као пример културне политике режима“. У та два текста сам објаснио који је то систем вредности који нам се намеће и како изгледа структурација нове политике идентитета, која осваја све поре под фирмом „модернизације“. Између осталог, ту сам дефинисао позицију ове структуре као радикалну левицу. После Антонићевог текста из „Времена“ „Мисионарска интелигенција“, та тема је постала веома популарна, да би бављење Другом Србијом после 2005. постало доминантна тема у такозваним патриотским интелектуалним круговима.

ПЛАШЕЊЕ ДРУГОМ СРБИЈОМ Мени је већ од 2004. ово перманентно бављење Соњом Бисерном и инима почело жестоко да иде на ганглије. Краткотрајни, али карајње инструктивни боравак у кабинету председника Владе Војислава Коштунице током 2005. омогућио ми је да изнутра видим на шта личи држава Србија и њена администрација. Верујте ми, крајње је шокантно кад човек види да се сваком месном заједницом боље управља него државом. Елем, оно што је полако сазревало пре тога, тада је само било потврђено: највећи проблем Србије није шачица извиканих неотроцкиста, већ онај ко њима омогућује да несметано делују преко медија, државних институција, државних фондова итд. Од тада сам сву своју енергију уперео на критику онога ко је на власти и ко је добио легитимитет да води ову државу у складу са одређеним принципима, а ради све супротно од тога.

Е сад, ту и јесте квака. Већ од поменуте 2005, када је поменути Коштуница почео да показује резултате своје владавине као што су куповина и отимање посланика да би се на све начине сачувала парламентарна већина, губљење Црне Горе без икакве стварне борбе за исту, невођење било какве активне политике на самом Космету, препуштање читавог финансијско-монетарног сектора Млађану Динкићу, омогућавање неколицини тајкуна да нас системом монопола буквално изабљују, потписивање СОФА споразума са НАТО-ом, доношење новог Устава на вероватно фалсификованом референдуму итд. - из рукава је извучена прича о Другој Србији.

Од тада је поново у игри онај монструозни аргумент о мањем злу, који ових дана поново срећемо као оправдање власти. Дакле, агресиван наступ тада формираног ЛДП као кровне организације за све ове троцкистичке структуре и прављење некаквог сукоба

између патриотских аналитичара и њих имао је де факто функцију бацања прашине у очи највећем делу јавности и прикривања стварних проблема у земљи.

У војној и обавештајној терминологији познат је израз о лажној фортификацији. То је навођење противника да напада погрешне циљеве којима се заправо штите они положаји који су вам најважнији. Укратко, прича о Другој Србији је најважнија лажна фортификација на српској јавној сцени у последње две деценије. То је, наравно, механизам који је још Слоба развио и конструисао а ови каснији га само преузели. Укратко, пада Крајина, Вучела даје информацију у седамнаестом минуту Дневника, вама је мука од Слобе. Али одмах после тога видите изјаву Соње, Наташе итд. и у тренутку сав бес и негативну енергију са Слобе преносите на њих и њима блиске заборављајући да они нису власт и да нисте за њих гласали.

ВЛАДАВИНА ИСТИХ У Коштуничино време тај механизам је обновљен, а Тадић га је само преузео заједно са оним који треба да га одржава у јавности водећи бесмислене полемике са „анационалном Другом Србијом“, дајући тиме патриотски легитимитет ономе ко је на власти. Суштина је да сваки погрешан и неуспешан потез власти треба да оправда чињеница да би „Чеда био још гори“. Напросто неуспешне власти, које су код нас нека врста лоших стечајних управника пропадања и растакања, немају ништа друго да понуде осим тог плашења Другом Србијом иако заправо сви они без разлике, са малим закашњењем, на крају спроводе програм који Чеда и другови јавно исповедају.

Отуда греше сви који мученог The Analitičara нападају за наводну издају. Не. Човек ради исто оно што је радио и за Војина вакта, помаган од истог финансијера - државе, и још прича исту причу на идентичан начин. Ене, синоћ код Матијине кћери: ЛДП Јакшић против министра патриоте, а ту је Аналитичар да потврди како је баш тај министар прави патриота и да га упозори да остане на патриотском курсу.

Суштина је, међутим, оно што критичари и даље не желе да увиде: нема никакве разлике између Тадића и Коштунице. Борис је апгрејдован модел Воје сачињен за следећу фазу наше пропасти или, како је то онај вечити директор (не случајно још један континуитет између њих двојице), рекао: „Борис је Воја са лаптопом“. Легенда каже да се 2004. увелико чуло по одређеним круговима да управо Воја и још неки пријатељи помажу пуч у Демократској странци, који би Бориса требало да доведе на чело исте. Остало је историја.

Пише: Миша Ђурковић
недеља, 12 септембар 2010 12:08

Уосталом, њих двојица су производ истих структура, које ће овом земљом и даље да владају чак и кад Тома дође да одради следећу фазу. А шта са тим структурама да радимо?